Κείμενο-φωτό-στοιχεία-Δοβρίδης Δ. (Αυγουστος 2007)

Αυτά τα λόγια ειπώθηκαν στις αρχές του Αυγούστου μέσα στο μαγαζί μου, σε έναν οργασμό μελλοντικών σχεδίων για την Freeride σκηνή τις Ξάνθης ,και ίσως να ήταν τα λόγια που μας ώθησαν φέτος για την πραγματοποίηση αυτής τις επικής εξόρμησης στο βουνό των βουνών , τον Όλυμπο !!!

Πάει καιρός τώρα που θέλαμε να κάνουμε μια εξόρμηση στο Βουνό των Θεών με τα ποδήλατα μας . Εδώ ίσως και 10 χρόνια το είχαμε στο μυαλό μας, αλλά την μια μας τα χαλούσε ο καιρός ,την άλλη δεν είχαμε ποδήλατο , την άλλη δεν ταίριαζαν οι άδειες μας αλλά και άλλα προβλήματα που προέκυπταν την τελευταία στιγμή.
Παρόλα αυτά πήραμε φέτος την απόφαση να πάμε στα τέλη του Αυγούστου !Ενώ στην αρχή ήταν να έρθουν πολλά άτομα στο τέλος όπως γίνετε συνήθως μηνάμε με το ζόρι τρεις ¨.Έτσι λοιπόν μας βρίσκει το χάραμα ώρα 4.00 με καταρρακτώδη βροχή και περίσσια όρεξη στον δρόμο για Όλυμπο. Η παρέα απαρτίζετε από τον γραφών**(Δοβρίδης Δ., Κυριαζίδης Ι και Λεμονίδης Σ.)**
Ο λόγος που ξεκινάμε τόσο νωρίς είναι ότι πρέπει να προλάβουμε τον ,Βασιλάκη, μουλαρά στην λεγόμενη «διασταύρωση» για να φορτώσουμε στα μουλάρια τα ποδήλατα μας. Μας είχε πει ο Βασιλάκης ο μουλαράς ότι θα πρέπει να είμαστε το αργότερο 8.00 ώρα. Φτάνοντας 07.40π.μ. στο Λιτόχωρο παίρνουμε κατευθείαν τον δρόμο για πάνω χωρίς να χαθεί ένα λεπτό. Ευτυχώς φτάσαμε εγκαίρως και έτσι προλάβαμε το ραντεβού μας .

Η ανάβαση-27.08.07

Αφού φορτώσαμε τα ποδήλατα στα μουλάρια ξεκινήσαμε με ελαφρύ φόρτο για το καταφύγιο Χ. Κάκαλος, μιας και το καταφύγιο προσφέρει τα πάντα-από κλινοσκεπάσματα ως πλήρη διατροφή,WC- στο οροπέδιο των μουσών στα 2750μ. Τα μουλάρια μαζί με προμήθειες αλλά και τα ποδήλατα μας θα ξεκινούσαν μισή ώρα αργότερα ανάβαση έγινε από την διασταύρωση 900μ,Μπάρμπα ,Στράγκο ,πετρόστρουγγα ,Σκούρτα, πέρασμα του Γιόσου και τέλος βγήκαμε στο Οροπέδιο των μουσών, μετά από σχεδόν 3 ώρες περπατήματος .Μόλις βγήκαμε στο Οροπέδιο πήραμε το δρόμο για το καταφύγιο Χ.Κάκαλος όπου διαχειριστής του καταφυγίου είναι ο πολύ καλός μας φίλος Μ. Στύλλας γνωστός και μη εξαιρετέος για τα ορειβατικά του κατορθώματα ανά το πανελλήνιο και όχι μόνο .Η ανάβαση έγινε χωρίς στάση σε σχετικά γρήγορο ρυθμό μιας και όλη η παρέα ήταν σε καλή φυσική κατάσταση .Υπό κανονικές συνθήκες και με έναν μέτριο ρυθμό ,αλλά και με κάποιες στάσεις είναι περίπου 5.00 ώρες .Σίγουρα το βγάλσιμο στο οροπέδιο των Μουσών θα σας ανταμείψει για την κούραση τις ανάβασης μιας και θα αντικρίσετε θεόρατο μπροστά σας το τεράστιο **Στεφάνι 2911μ.** την κορυφή **Πρ,Ηλιας2800μ.** στα δεξιά σας αλλά και με ένα πιο έμπειρο μάτι θα διακρίνετε την ψηλότερη κορυφή τις Ελλάδος τον **Μύτικα στα 2918μ.**
να δεσπόζει επιβλητική και σιωπηλή ανάμεσα σε ένα σύννεφο μυστηρίου πάνω από τα επίσης εντυπωσιακά Ζωνάρια.

Η ώρα ήταν περίπου 11.00π.μ και εμείς ήμασταν μπροστά από την ίσως πιο όμορφη θέα στην Ελλάδα, μπροστά από το **Στεφάνι** και τον **Θρόνο του Δία**, η κούραση δεν μας πτόησε καθόλου και συνεχίσαμε να καλαμπουρίζουμε και να πειράζουμε ο ένας τον άλλο (όπως είθισται στην free Ride σκηνή τις Ξάνθης άλλωστε),περιμένοντας τα ποδήλατα μας από κάτω να έρθουν για να τα ετοιμάσουμε για την αυριανή επική κατάβαση, Αφού ήρθαν

σχεδόν μετά από 2.00 ώρες ξεκινήσαμε να τα δένουμε και να τα ταχτοποιούμε μιας και ήθελαν κάποιες μικροτροποποιήσεις για το φόρτωμα . Αφού Ξεκουραστήκαμε για 3-4 ώρες ετοιμαστήκαμε για την ανάβαση στην κορυφή Μύτικας 2918μ. χρειάστηκαν περίπου 1.30 ώρες για την ανάβαση με πολύ προσοχή από το όχι και πολύ εύκολο λούκι του Μύτικα για κάποιους χωρίς ορειβατικό υπόβαθρο ίσως και δύσκολο !!! Η θέα όμως τις κορυφής απίστευτη-θέα μέχρι την πλάκα Λιτόχωρου- Κατερίνη -αλλά και στα βόρεια μας τα ‘’καζάνια’’ να βράζουν μέσα στα σύννεφα και στους αχνούς και πιο πίσω μας τα Πιέρια Όρη. Αφού γυρίσαμε πίσω στο καταφύγιο φάγαμε ένα πολύ δυνατό γεύμα και μετά από λίγο σαν υπνωτισμένοι πέσαμε για ύπνο περίπου 6.00μ.μ. το λάθος ήταν ότι δεν πήραμε μαζί μας νερό και το βράδυ συνεννοημένοι ξυπνήσαμε και ψάχναμε νερό αλλά ευτυχώς ένας -κοιμισμένος -ανυποψίαστος ορειβάτης –περπατητής έσβησε την δίψα μας !!!

Ημέρα κατάβασης 28.08.07

Η επομένη μέρα μας βρήκε ορεξάτους και έτοιμους κατά τις 7.30 ώρα έξω από το καταφύγιο να κάνουμε κάποιες τελευταίες ρυθμίσεις σε ποδήλατα και εξοπλισμό και κάνοντας κάποιες σημαντικές διαπιστώσεις –ότι ήμασταν έτοιμοι να ζήσουμε για άλλη μια φορά την τραγικότητα μας έχοντας μαζί μας μόνον μια σαμπρέλα και έχοντας αφήσει τις άλλες στο αμάξι μας αφού τραβηχτήκαν κάποιες φωτογραφίες και κάνοντας κάποιες τελευταίες δεήσεις προς τους Ολύμπιους Θεούς να μας λυπηθούν για να μην πάθουμε κανένα λάστιχο -πήραμε τον δρόμο τις κατηφοριάς .Ο δρόμος που θα ακλουθούσαμε για κάτω θα ήταν διαφορετικός από αυτόν τις αναβάσεις ,ο λόγος ήταν σίγουρα ότι υπήρχε μεγαλύτερη κατάβαση άρα και περισσότερο κέφι αλλά και ότι με αυτόν τον τρόπο τα παιδιά που δεν είχαν ξανάρθει στο Βουνό -Γιάννης, Στέλιος θα περνούσαν μια ολοκληρωμένη εικόνα του Βουνού , έτσι λοιπόν ακολουθήσαμε την διαδρομή **Ζωνάρια, καταφύγιο Σπήλιος Αγαπητός (στην θέση Μπαλκόνι),Πριόνια. Αγίου Διονυσίου. Πόρτες, Λιτόχωρο**
. Στα πρώτα κιόλας μέτρα οι Θεοί έδειξαν τα δόντια τους παθαίνοντας ένας από εμάς λάστιχο!!! αφού το αλλάξαμε και δαγκωθήκαμε ελπίζοντας ότι τα χειρότερα έχουν περάσει αρχίσαμε το κέφι .Η διαδρομή είναι σε μερικά σημεία στην αρχή σφικτή και δύσκολη χωρίς αρκετά μεγάλη ταχύτητα αλλά με αρκετή τεχνική δυσκολία .Αρκετές πέτρες και κλειστές στροφές μέχρι την διασταύρωση για Σκολιό-από εκεί και κάτω μέχρι το Καταφύγιο Σπήλιος Αγαπητός ήταν αρκετά καλό το μονοπάτι και η ομάδα κάλυψε τα χιλιόμετρα σχετικά γρήγορα περίπου 1 ώρα .Κάνοντας μια στάση στο εκπληκτικής ομορφιάς Καταφύγιο στα 2100μ. τρώμε κάποιες σοκολάτες που μας έχανε μείνει από χθες και πίνουμε έναν νευρικό καφέ για να τονωθούμε λιγάκι .Από εκεί και πιο κάτω ξεκινούσε το πραγματικό κέφι και παιχνίδι αφού το μονοπάτι του καταφυγίου Σπήλιος Αγαπητός –Πριόνια είναι το πιο πολύ περπατημένο μονοπάτι τις Ελλάδας .Πραγματική απόλαυση αλλά και κέφι με αρκετά high speed sections και με κάποια ελάχιστα σημεία ανηφόρας. Φτάνοντας στα Πριόνια κάναμε μια στάση για να πιούμε το γάργαρο νερό από τις πήγες του Όλυμπου .Μπροστά μας , μας περίμενε σιωπηλός και αγέρωχος ο Ενιπέας το τελευταίο αλλά και πιο δύσκολο κομμάτι τις διαδρομής 11 Χλμ. περίπου, με φιδίσια μονοπάτια, αλλά και πανέμορφα τοπία με γεφύρια και ρυάκια. Κάπου στην μέση του Ενιπέα δεν θα μπορούσε να λείψει και το καθιερωμένο Μπάνιο στα κρυστάλλινα νερά του
Ολύμπου
παίρνοντας λίγο από την σοφία αλλά και κρυάδα του Βουνού!!!Τα τελευταία χλμ. ήταν

κάπως κουραστικά μιας και οι ανηφόρες δεν μας άρεσαν καθόλου ιδίως μετά από τέτοια επική κατάβαση αλλά και μετά το χαλάρωμα που νιώσαμε από το μπάνιο .
Φτάνοντας στο Λιτόχωρο κατά τις 15.00 το μεσημέρι είχαμε πάρει μια γερή δόση από Όλυμπο και μια υπόσχεση στον εαυτόν μας είχε εκπληρωθεί μετά από καιρό .
Ο δρόμος τις επιστροφής μας περίμενε!!!
Μακρύς και βαρετός!!!

Ride More _ Work Less